

การศึกษาคำกริยาบุเคราะห์ภาษาจีนในแบบเรียนภาษาจีน สำหรับผู้เรียนชาวไทย

A study of Chinese Modal Verbs in Chinese Textbooks for Thai learners

ณัฐ บุญธนาธีร์โชติ¹ / บุญธิญา รักสวน² / พิสิษฐพัฒน์ ปัญญาเร้ว ทองเปลว³ / หลี่ ฮ่าวซาง⁴

Nuttha Bunthanatherachot¹ / Boontiya Raksuan² /

Phisitthaphat Panyarew Thongpleaw³ / Li Haochang⁴

^{1,2,3,4}ภาควิชาภาษาจีน วิทยาลัยศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ปทุมธานี 12000, ประเทศไทย

^{1,2,3,4}Chinese Language Department, College of Liberal Arts, Rangsit University,
Pathum Thani 12000, Thailand

Corresponding author. Email: phisitthaphat.t@rsu.ac.th

Received: January 6, 2024

Revised: February 1, 2024

Accepted: March 7, 2024

Abstract

This research article aimed to analyze and compare the content design related to Chinese modal verbs in Foundation Madarin Textbooks for Thai learners. The scope of the study was limited to four Chinese textbooks including 1) Xin Shiyong Hanyu keben 《新实用汉语课本》, 2) Taiguoren Xue Hanyu 《泰国人学汉语》, 3) Boya Hanyu 《博雅汉语》, and 4) Tiyan Hanyu 《体验汉语》. The study results revealed that: 1) the Chinese modal verb “会” (hui) appeared with the highest frequency; 2) Each Chinese modal verb was accompanied by an English explanation, including its negative form; 3) Chinese modal verbs were predominantly used in affirmative sentences; 4) Practice exercises for Chinese modal verbs involved composing sentences based on provided pictures. The study suggested that teachers should assess the textbook structure in terms of quantity, standards, and utilization to maximize the benefits for learners..

Key words: Chinese Textbooks, Chinese grammar, Chinese Modal Verbs, Thai Learners

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบการออกแบบเนื้อหาคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในแบบเรียนภาษาจีนกลางพื้นฐานสำหรับผู้เรียนชาวไทย โดยผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการศึกษาเป็นแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานจำนวน 4 เล่ม ได้แก่ 1) Xin Shiyong Hanyu keben 《新实用汉语课本》 2) Taiguoren Xue Hanyu 《泰国人学汉语》 3) Boya Hanyu 《博雅汉语》 4) Tiyen Hanyu 《体验汉语》 ผลการศึกษาพบว่า 1) คำกริยานุเคราะห์ “会” (hui) พบมากที่สุด 2) ในแบบเรียนมีคำอธิบายคำกริยานุเคราะห์เป็นภาษาอังกฤษและมีการเสริมโครงสร้างปฏิเสธ 3) ประโยคที่ใช้คำกริยานุเคราะห์มากที่สุดได้แก่ ประโยคบอกเล่า 4) แบบฝึกหัดที่นิยมใช้กับคำกริยานุเคราะห์มากที่สุดคือ แบบฝึกหัดแต่งประโยคจากรูปภาพ งานวิจัยนี้เสนอแนะให้ผู้สอนพิจารณาโครงสร้างของแบบเรียนทั้งด้านปริมาณ ด้านเกณฑ์มาตรฐานและด้านกรณนำไปใช้ เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนสูงสุด

คำสำคัญ: แบบเรียนภาษาจีน, ไวยากรณ์จีน, คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีน, ผู้เรียนชาวไทย

บทนำ

ในแวดวงวิชาการภาษาจีนทั้งในประเทศไทยและประเทศจีนมีการศึกษาเกี่ยวกับ “คำกริยา” ในภาษาจีนเป็นจำนวนมาก จากข้อมูลบนเว็บไซต์ที่รวบรวมผลงานวิชาการที่ใหญ่ที่สุดในประเทศจีน www.cnki.net พบว่า บทความ รายงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับคำกริยามีจำนวนมากถึง 3,291 รายการ และในจำนวนนี้มี 884 รายการที่เป็นผลการศึกษาเกี่ยวกับ “คำกริยานุเคราะห์” ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มุ่งศึกษาการเปรียบเทียบคำกริยานุเคราะห์ ศึกษาปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ ศึกษาความสัมพันธ์ของคำกริยานุเคราะห์ ศึกษาการเรียนการสอนคำกริยานุเคราะห์ในต่างประเทศ (สืบค้นข้อมูล 30 ตุลาคม 2566) จากข้อมูลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า “คำกริยานุเคราะห์” เป็นหนึ่งในประเภทคำที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนทั้งชาวจีนและชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก แต่ปัญหาในการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทยมีอยู่หลายประการ ดังเช่นผลการการศึกษาของ Huang Xu (2020, pp.199-200) เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทย และการศึกษาของ Chen Yingxin (2009, pp.132-135) พบว่า ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์สี่ประการ ได้แก่ ประการแรก ปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ตกหล่น ซึ่งที่ผู้เรียนเห็นว่าประโยคนั้นสมบูรณ์โดยไม่ต้องใช้คำกริยานุเคราะห์ ทำให้ผู้เรียนมักจะลืมใช้บ่อยครั้ง ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการตีความของประโยคนั้น ๆ ประการที่สอง ปัญหาการเติมคำกริยานุเคราะห์โดยไม่จำเป็น แต่จริงแล้วผู้เรียนต้องการเติมคำกริยานุเคราะห์ในประโยคให้สมบูรณ์ แต่เนื่องจากผู้เรียนมีความเข้าใจในการใช้คำกริยานุเคราะห์น้อย จึงทำให้พบการเติมผิดหรือเติมเพิ่มไปโดยไม่จำเป็น ประการที่สาม การเลือกคำกริยานุเคราะห์ผิดพลาดหลัก ๆ เกิดจากที่ผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำกริยานุเคราะห์นั้น ๆ หรือในบางครั้ง คำกริยานุเคราะห์หลายคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่หลักเกณฑ์และวิธีการใช้ต่างกัน หากผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายดั้งเดิมหรือความหมายแฝงของคำกริยานุเคราะห์เหล่านั้น จะทำให้การเลือกใช้คำกริยานุเคราะห์เกิดข้อผิดพลาด และประการสุดท้ายคือ การเรียงลำดับคำกริยานุเคราะห์ผิดตำแหน่ง เนื่องจากการเรียงลำดับคำในไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกัน คือ เรียงจากประธาน+ภาคแสดง+ภาคกรรม อีกทั้งผู้เรียนมักใช้วิธีการเทียบประโยคระหว่างสองภาษา เมื่อเห็นว่าวิธีการวางตำแหน่ง

คำเหมือนกัน จึงมักจะเทียบเคียงประโยคโดยตรง แต่การวางคำกริยานุเคราะห์ที่ผิดตำแหน่งเป็นปัญหาที่พบได้น้อยที่สุด จากการศึกษางานวิจัยในประเทศจีนพบว่า มีนักวิชาการที่ให้ความสำคัญกับคำกริยานุเคราะห์และแบบเรียนภาษาจีน โดยได้วิเคราะห์ปัญหาและเสนอแนวทางการเรียนการสอนคำกริยานุเคราะห์ผ่านแบบเรียนในมิติที่หลากหลาย ดังเช่นที่ Han Jinling (2021, pp.96) กล่าวถึงแบบเรียนภาษาจีนไว้ในตอนหนึ่งของบทสรุปปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ “想”(xiǎng) และ “要”(yào) ของนักศึกษาไทยไว้ว่า แบบเรียนภาษาจีนในปัจจุบันยังมีปัญหาด้านการออกแบบและเรียบเรียงคำกริยานุเคราะห์ โดยส่วนใหญ่ผู้แต่งมักจะเรียงลำดับคำกริยานุเคราะห์ตามลำดับการปรากฏในเนื้อหาบทเรียน ไม่ได้คำนึงถึงลำดับการเรียนรู้คำกริยานุเคราะห์ตามหลักการและทฤษฎีทางไวยากรณ์ คำกริยานุเคราะห์ที่แยกและวิธีการใช้ซับซ้อนไม่สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนระดับพื้นฐาน ซึ่งเหตุผลดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Ma Lihong (2014, pp. 128-129) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัญหาแบบเรียนภาษาจีนที่ส่งผลต่อคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีน “能” “会” และ “可以” ในแบบเรียนชื่อ 《实用速成汉语》 พบปัญหาของการใช้คำกริยานุเคราะห์ “能” “会” และ “可以” ในแบบเรียนมีสามประการ ได้แก่ ประการแรก คำกริยานุเคราะห์ที่ปรากฏในแบบเรียนไม่เสถียร พบการเทียบการแปลภาษาจีนและภาษาอังกฤษแบบแปลตรงตัว ไม่ใช่คำแปลที่ทำให้คำศัพท์นั้น ๆ ทำหน้าที่เป็นคำกริยานุเคราะห์แต่ประการใด ประการที่สอง เป้าหมายในการเรียนการสอนไวยากรณ์ของบทเรียนไม่ชัดเจน เช่น บทเรียนเกี่ยวกับคำ “能” พบการนำคำกริยานุเคราะห์ของบทเรียนก่อนหน้า เช่น “应该” และ “要” นำกลับมาแทรกในประโยคสนทนาและแบบฝึกหัดของบทเรียนปัจจุบันหลายครั้ง ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่าคำกริยานุเคราะห์หลักของบทเรียนส่วนนี้อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจคำกริยานุเคราะห์ในบทเรียนใหม่ได้ และประการสุดท้าย ความไม่ชัดเจนของแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน แบบฝึกหัดบางข้อยกตัวอย่างประโยคและให้เติมคำกริยานุเคราะห์ด้วยการเดาคำศัพท์ แต่ประโยคนั้นแท้จริงมีความคลุมเคลือและสามารถพลิกแพลงไปใช้คำอื่น ๆ ได้ด้วย Ma Lihong (2014, pp.128-129) คิดเห็นว่าแบบฝึกหัดที่ตื้นนั้นจะต้องทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการเดาคำศัพท์ที่เคยเรียนมาในบทเรียนนี้ ไม่สามารถนำคำศัพท์จากบทอื่น ๆ มาใช้เติมคำได้ ทั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการนำประโยคไปใช้จริง รวมทั้งเพื่อเป็นรูปแบบตัวอย่างสำหรับการจัดจำโครงสร้างไวยากรณ์อื่น ๆ ต่อไปในอนาคตด้วย

แม้ว่าการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในผู้เรียนชาวไทยจะได้รับความสนใจจากนักวิชาการชาวไทยและชาวจีนมากเพียงใด แต่ภาพรวมของการศึกษาไวยากรณ์ดังกล่าวก็ยังมุ่งเน้นเกี่ยวกับการใช้และการนำเสนอวิธีการเรียนการสอนในภาพกว้าง ด้วยเหตุที่ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้อยู่ในแวดวงการเรียนการสอนภาษาจีนและเล็งเห็นว่าแบบเรียนภาษาจีนที่ใช้ในปัจจุบันอาจเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนการสอน คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาของไทย จึงได้กำหนดกรอบการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบเรียนภาษาจีนที่สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยใช้กันอย่างแพร่หลายจำนวน 4 เล่ม นำเนื้อหาแบบเรียนมาสังเคราะห์ข้อมูลในด้านต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ ผลการศึกษาที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันระดับอุดมศึกษา ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์เบื้องต้นในการคัดเลือกแบบเรียนที่เหมาะสมต่อผู้เรียน อันจะยังผลให้การเรียนการสอนคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในสถาบันอุดมศึกษาไทยเกิดผลสัมฤทธิ์ตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาจีนในระดับสากลอย่างเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วิเคราะห์และเปรียบเทียบการออกแบบเนื้อหาคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในแบบเรียนภาษาจีนกลางพื้นฐานสำหรับผู้เรียนชาวไทย

ทบทวนวรรณกรรม

บทความวิจัยเรื่อง การศึกษาคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในแบบเรียนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย ได้ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้อง 4 ประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การศึกษาความหมายของคำกริยานุเคราะห์และปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ในประเทศจีน

Qiu Chang (2017, pp.11-12) ศึกษาเรื่อง การเรียนการสอนความหมายของคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีน “能” และ “会” พบความแตกต่างกัน 4 ประการ ได้แก่ ประการที่ 1 “能” เน้นบอกถึงสมรรถนะและเงื่อนไขเชิงภาวะวิสัย ส่วน “会” เน้นผ่านการประเมินและมีความแน่นอน ประการที่สอง “能” แสดงถึงผลลัพธ์และการคืนสภาพของความสามารถที่ประสบผลสำเร็จในระดับที่ตั้งเป้าหมายไว้ซึ่ง “会” ไม่สามารถนำมาใช้ในประโยคเหล่านี้ได้ ประการที่ 3 “会” เมื่อแสดงถึงความเป็นไปได้ กล่าวคือสามารถแสดงออกเชิงบวกและเชิงลบ หากแต่ “能” แสดงถึงความเป็นไปได้เชิงบวกเท่านั้น และประการสุดท้าย “会” แสดงถึงความคุ้นชินหรือความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เคยเกิดมาแล้วและอาจเกิดขึ้นได้อีก สำหรับการสำรวจปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนต่างชาติพบว่า มีงานที่เกี่ยวข้องได้แก่ Jia Xiaoying (2017, pp.74-75) สำรวจการเรียนรู้คำกริยานุเคราะห์ของชาวต่างชาติในมหาวิทยาลัยวิศวกรรมไทยวนจำนวน 30 คน พบว่า ผู้เรียนต่างชาติเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง ทำให้การแต่งประโยคในแบบเรียนหรือการนำไปสื่อสารกับชาวจีนมีข้อผิดพลาด นอกจากนี้ ผู้เรียนต่างชาติที่เรียนภาษาจีนต่ำกว่า 1 ปี ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจความหมายและวิธีการใช้คำกริยานุเคราะห์ในประโยคความซ้อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wang Meng (2016, pp.201-202) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนต่างชาติส่วนใหญ่มักจะมีปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์หลัก ๆ 7 ด้าน ได้แก่ การตกหล่น การเติมผิดพลาด การใช้คำกริยานุเคราะห์ความหมายใกล้เคียงผิดพลาด การใช้คำกริยานุเคราะห์ลักษณะอื่น ๆ ผิดพลาด การวางตำแหน่งคำกริยานุเคราะห์ ผิดพลาด การใช้คำกริยานุเคราะห์รูปแบบปฏิเสธผิดพลาด และความเข้าใจผิดของการซ้ำและสลับหน้าหลังของคำกริยานุเคราะห์ และผลการศึกษาของ Wang Zhenlai (2007, pp.94-95) ได้สรุปปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนต่างชาติไว้ใกล้เคียงกับงานวิจัยก่อนหน้า เช่น ผู้เรียนต่างชาติมักจะใช้คำกริยานุเคราะห์ตกหล่น การเติมคำกริยานุเคราะห์โดยไม่ถูกต้อง การใช้คำกริยานุเคราะห์ผิดหน้าที่ซึ่งสองประเด็นแรกเป็นปัญหาที่พบได้จากงานวิจัยของนักวิชาการชาวจีนหลายคน จึงสรุปได้ว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติมีปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนอย่างน้อย 3 ประการ ได้แก่ การเติมคำกริยานุเคราะห์ไม่ถูกต้อง การตกหล่นคำกริยานุเคราะห์ในประโยค และการเลือกใช้คำกริยานุเคราะห์ผิดพลาด

2. การศึกษาแบบเรียนภาษาจีนในประเทศไทย

จากทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถแบ่งผลการศึกษเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาจีนในประเทศไทยได้ 3 ระดับ ประกอบด้วย

การศึกษาแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานระดับอุดมศึกษาของ Rattanachipaisankul (2021, pp. 169-193) งานวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบภาษาจีนขั้นพื้นฐานในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย พบว่า แบบเรียนภาษาจีน 1.Hanyu Jiaocheng 《汉语教程》 มีจุดเด่นด้านระบบเสียง ด้านแบบฝึกหัดมีไวยากรณ์ครบถ้วนแต่น้อยกว่าเล่มอื่น 2. Fazhan Hanyu 《发展汉语》 มีจุดเด่นด้านเนื้อหาที่หลากหลาย จุดด้อยมีคำศัพท์ระดับ “ก” น้อยที่สุด 3. ภาษาจีนระดับต้น 《初级汉语》 มีจุดเด่นด้านไวยากรณ์ 4. คนไทยเรียนภาษาจีน 《泰国人学汉语》 มีจุดเด่นด้านเนื้อหาของระบบเสียง มีการนำเสนอคำศัพท์และไวยากรณ์ระดับ “ก” จำนวนมาก จุดด้อยคือด้านไวยากรณ์ที่มีจำนวนน้อย และ 5. Boya Hanyu 《博雅汉语》 เป็นแบบเรียนที่นำเสนอคำศัพท์สอดคล้องกับหลักสูตรมากที่สุด มีจุดด้อยด้านแบบฝึกหัดเรื่องระบบเสียงที่มีความหลากหลายน้อยกว่าหัวข้ออื่น

การศึกษาแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของ Thaveewatanaseth (2020, pp. 487-508) งานวิจัยเรื่อง การศึกษาแบบเรียนรายวิชาภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในด้านความสอดคล้องและต่อเนื่องกับแบบเรียนรายวิชาภาษาจีนหมวดวิชาศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษา ให้มีความพร้อมทางทักษะภาษาแห่งศตวรรษที่ 21 เพื่อสร้างนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษา พบว่า แบบเรียนภาษาจีนที่ใช้ในระดับอุดมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีคำศัพท์ใหม่จำนวนน้อย วงคำศัพท์แคบ ทั้งคำศัพท์และเนื้อหาบทเรียนมีความซ้ำซ้อนกับสิ่งที่นิสิตเคยเรียนมาในระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย งานวิจัยเสนอแนะให้แบบเรียนควรมีความเชื่อมโยงพื้นฐานความรู้เดิมเพื่อการต่อยอดที่ดียิ่งขึ้น การศึกษาแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานระดับชั้นประถมศึกษาของ Lin & Wangtakwadeen (2015, pp.173-213) งานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์และประเมินแบบเรียนภาษาจีนระดับประถมศึกษาในภาคเหนือ ตอนบนซึ่งเรียบเรียงโดยชาวไทย โดยคัดเลือกและวิเคราะห์แบบเรียนจำนวน 4 ชุด จาก 4 องค์กรประกอบคือ องค์กรประกอบด้านเนื้อหา องค์กรประกอบด้านแบบฝึกหัด องค์กรประกอบด้านหลักการและทฤษฎี และ องค์กรประกอบด้านรูปแบบตำรา ผลการศึกษาพบว่า ทุกโรงเรียนประเมินผลอยู่ระหว่างระดับ “ปานกลาง” และ “ค่อนข้างดี” เมื่อวิเคราะห์ผลประเมินพบว่า แบบเรียนที่เรียบเรียงโดยชาวไทยส่วนใหญ่อยู่ในระดับ “เริ่มต้น” นับว่ายังเป็นแบบเรียนที่ยังไม่สมบูรณ์

3. การศึกษาคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในประเทศไทย

งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำกริยานุเคราะห์ในผู้เรียนชาวไทย ได้แก่ Thawongklang (2015, pp. 101-152) งานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ของคำกริยาแสดงทัศนภาวะ “能、会、可以” ในภาษาจีนกับคำว่า “ได้” ในภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า “能、会、可以” และคำว่า “ได้” เมื่อเปรียบเทียบกับคุณสมบัติที่เหมือนและต่างกัน มีข้อสังเกตคือ คำกริยาแสดงทัศนภาวะ “ได้” สามารถทำหน้าที่เป็นคำกริยาช่วยหน้าหรือหลังกริยาได้ ภาษาไทยและภาษาจีน มีลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์หลักที่เหมือนกันคือ “ประธาน-กริยา-กรรม” แต่มีลักษณะโครงสร้างของคำขยายที่ต่างกัน นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ Prapakorn (2022, pp.235-251) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในการใช้คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนกลางด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง เรื่อง คำกริยานุเคราะห์ สามารถช่วยพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องดังกล่าวได้ เมื่อเปรียบเทียบการทดสอบหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือช่วยให้เกิดการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในการเรียนคำกริยานุเคราะห์ ภาษาจีนได้เป็นอย่างดี

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนเป็นไวยากรณ์ที่มีความสำคัญ ในปัจจุบันนักวิชาการทั้งชาวไทยและชาวจีนส่วนใหญ่มุ่งศึกษาถึงปัญหาและข้อผิดพลาดการใช้คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนของผู้เรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงส่วนประกอบสำคัญของการเรียนรู้คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนคือ แบบเรียนภาษาจีน ซึ่งเป็นหนึ่งในทรัพยากรที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจทฤษฎีและวิธีการนำไวยากรณ์ดังกล่าวไปใช้ให้ถูกต้อง จากความสำคัญข้างต้น จึงเป็นเหตุผลที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในแบบเรียนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย เพื่อเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับผู้เรียนและผู้สอนที่จะนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนอย่างเหมาะสมต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาและรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียนและคำกริยานุเคราะห์จากแหล่งข้อมูลในประเทศจีนและในประเทศไทย

2. รวบรวมข้อมูลการใช้หนังสือและแบบเรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาของไทยจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คือ รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับอุดมศึกษา ปี 2559 (Center for Language Education and Cooperation, 2021) ได้สรุปไว้ว่า ปัจจุบันมีสถาบันอุดมศึกษาที่มีการเปิดการเรียนการสอนภาษาจีนจำนวน 62 แห่ง ในด้านตำราหรือแบบเรียนในรายวิชาหลักหรือวิชาพื้นฐานที่ใช้สอนมี มีดังนี้

- 1) Hanyu Jiaocheng 《汉语教程》 24 สถาบัน
- 2) Xin shiyong Hanyu keben 《新实用汉语课本》 11 สถาบัน
- 3) Taiguoren Xue Hanyu 《泰国人学汉语》 5 สถาบัน
- 4) Chenggong Zhilu 《成功之路》 4 สถาบัน
- 5) Boya Hanyu 《博雅汉语》 4 สถาบัน
- 6) Tiyang Hanyu 《体验汉语》 2 สถาบัน และ เรียบเรียงขึ้นเอง 16 สถาบัน

อนึ่ง จากการสังเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่า Hanyu Jiaocheng 《汉语教程》 และ Chenggong Zhilu 《成功之路》 ไม่ปรากฏคำกริยานุเคราะห์ แต่ปรากฏคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนเพียง 4 เล่มเท่านั้น ดังที่แสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สรุปคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานแยกตามบทเรียน

แบบเรียน	บทเรียน	คำกริยานุเคราะห์	รวม
《新实用汉语课本》	บทที่ 11 我会说一点儿汉语	会、能、可以、应该	5 คำ
	บทที่ 12 我全身不舒服	要、想、愿意	3 คำ
	บทที่ 13 我认识了一个漂亮的姑娘	可能、会	2 คำ
《泰国人学汉语》	บทที่ 17 你会不会说英语	会、要	2 คำ
《博雅汉语》	บทที่ 25 你得多锻炼锻炼了	会、可以、能、要、得	5 คำ
《体验汉语》	บทที่ 11 你想买什么	想、要	2 คำ
	บทที่ 12 你可以试试吗	可以、能	2 คำ
	บทที่ 13 我想吃包子	会	1 คำ
	บทที่ 14 我去图书馆借书	得	1 คำ
	บทที่ 18 你哪儿不舒服	应该	1 คำ
รวม	10 บท		21 คำ

ดังนั้น ในงานวิจัยนี้จะดำเนินการศึกษาคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียน 4 เล่ม ได้แก่ 《新实用汉语课本》、《泰国人学汉语》、《博雅汉语》และ《体验汉语》ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญของแบบเรียนทั้ง 4 เล่ม ไว้ดังนี้

Xin Shiyong Hanyu keben 《新实用汉语课本》

แบบเรียน《新实用汉语课本》เรียบเรียงโดย Liu Xun และคณะ พิมพ์ที่มหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง เป็นแบบเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการวิจัยและตีพิมพ์จากสำนักงาน HANBAN มีการตีพิมพ์เป็นภาษาจีนและอธิบายเป็นภาษาต่าง ๆ รวมถึงภาษาไทยด้วย แต่แบบเรียนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นฉบับภาษาจีนคำอธิบายภาษาอังกฤษ จัดพิมพ์ในปี 2021 ครั้งที่ 3 เนื่องจากผู้วิจัยพบว่า เป็นแบบเรียนที่มีผู้เรียนไทยใช้กันอย่างแพร่หลาย ในแบบเรียนนี้แบ่งเป็น 14 บทเรียน บทเรียนที่ 1-6 จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนการอ่านพินอินพร้อมกับเรียนรู้คำศัพท์และประโยคสนทนาในชีวิตประจำวันผ่านตัวละครชาวจีนและชาวต่างชาติ นอกจากนี้ยังมีคำอธิบายไวยากรณ์ วิธีการนำไปใช้และตัวอย่างประโยคที่สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน สำหรับแบบเรียนนี้ ยังมีการจัดพิมพ์ชุดแบบฝึกหัดและคู่มือสำหรับผู้สอนจำนวนเล่มเช่นเดียวกับแบบเรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการฟัง พูด อ่านและเขียนได้มากขึ้น ทั้งนี้ คู่มือสำหรับผู้สอนมีการอธิบายขั้นตอนการสอน การสรุปใจความสำคัญและการมอบหมายภารกิจต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนอย่างเป็นระบบอีกด้วย

Taiguoren Xue Hanyu 《泰国人学汉语》

แบบเรียน《泰国人学汉语》(คนไทยเรียนภาษาจีน) เรียบเรียงโดย Xu Xiaoying, Zhou Xiaobing และคณะ พิมพ์ที่มหาวิทยาลัยปักกิ่ง เป็นแบบเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการวิจัยและตีพิมพ์จากสำนักงาน HANBAN แบบเรียนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จัดพิมพ์ในปี 2010 ครั้งที่ 5 มีจำนวน 20 บทเรียน มีตัวละครดำเนินเรื่องหลักทั้งชาวจีน ชาวไทยและชาวต่างชาติอื่นรวม 11 คน ลักษณะเด่นของแบบเรียนนี้คือ การใช้ภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่ของผู้เรียนชาวไทยเขียนคำอธิบายทั้งคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ไวยากรณ์และแบบฝึกหัด ทำให้ผู้เรียนชาวไทยเข้าใจได้ง่ายมากขึ้น ในขั้นตอนการเรียบเรียงแบบเรียนชุดนี้ ผู้แต่งนำแนวคิดและรูปแบบตำราภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติที่ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงาน HANBAN ได้แก่ 《当代中文》ของ Wu Zhongwei (2023) และ 《新实用汉语课本》ของ Liu Xun (2003) มาเป็นแกนหลักในการผลิตแบบเรียนชุดนี้อีกด้วย

Boya Hanyu 《博雅汉语》

แบบเรียน《博雅汉语》(Boya Chinese) เรียบเรียงโดย Li Xiaoyi และคณะ พิมพ์ที่มหาวิทยาลัยปักกิ่ง เป็นแบบเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการวิจัยและตีพิมพ์จาก General higher education 11th Five-Year national planning materials แบบเรียนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จัดพิมพ์ในปี 2019 ครั้งที่ 10 มีจำนวน 30 บทเรียน โดยมีตัวละครดำเนินเรื่องทั้งชาวจีนและชาวต่างชาติ รวม 7 คน ลักษณะเด่นของแบบเรียนคือ มีจำนวนบทเรียนมาก มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่หลากหลาย แบบเรียนนี้ปรับปรุงใหม่แบ่งออกเป็นแบบเรียน 4 ชุด ได้แก่ 《初级起步篇》มีจำนวน 2 เล่ม 《准中级加速篇》มีจำนวน 2 เล่ม 《中级冲刺篇》มีจำนวน 2 เล่ม และ《高级飞翔篇》มีจำนวน 3 เล่ม ทั้งนี้ ชุด《初级起步篇》เป็นหนึ่งในชุดที่ได้รับความนิยมสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาจีนเบื้องต้น เนื้อหาในชุด《初级起步篇》มีความหลากหลาย ทั้งกฎของสัทอักษร (พินอิน) คำศัพท์ที่สอดคล้อง

กับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน มีสถานการณ์ตัวอย่าง โครงสร้างไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ แบบฝึกหัด ที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปต่อยอดกับแบบเรียนชุดต่อไป

Tiyan Hanyu 《体验汉语》

แบบเรียน 《体验汉语》 (Experiencing Chinese) เรียบเรียงโดย Jiang Liping และคณะ พิมพ์ที่ Higher Education Press เป็นแบบเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการวิจัยและตีพิมพ์จากสำนักงาน HANBAN แบบเรียนชุดนี้มีจำนวน 2 เล่มแบ่งเป็น 《体验汉语》 (上) และ 《体验汉语》 (下) แบบเรียนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ 《体验汉语》 (上) จัดพิมพ์ในปี 2007 พิมพ์ครั้งที่ 3 จำนวน 24 บทเรียน ในแต่ละบทเรียนมีคำชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ วัตถุประสงค์ไวยากรณ์รวม 301 วัตถุประสงค์ คำศัพท์มากกว่า 500 คำ มีแบบฝึกหัดที่หลากหลาย เช่น ฝึกฝนแต่งประโยคจากรูปภาพ ดูภาพและบรรยาย รวมถึงการฝึกฝนตัวอักษรจีน ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของแบบเรียนชุดนี้

3. ดำเนินการสังเคราะห์ข้อมูลของแบบเรียนภาษาจีนทั้ง 4 เล่มในด้านต่าง ๆ ประกอบด้วย
 - 1) คำกริยานุเคราะห์ที่พบมากที่สุด 2) คำอธิบายหลักการทางไวยากรณ์ 3) ประเภทประโยคที่ใช้ คำกริยานุเคราะห์ 4) ประเภทแบบฝึกหัดที่ใช้คำกริยานุเคราะห์
 4. เปรียบเทียบคำศัพท์ในแบบเรียนทั้ง 4 เล่มกับเกณฑ์มาตรฐานแบ่งระดับ GF0025-2021
 5. เปรียบเทียบระดับทางไวยากรณ์ของคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนกับและหนังสือชุด 《国际中文教育中文水平等级标准》 (国际标准·应用解读本)
 6. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

ผลการวิจัย

1. จำนวนคำกริยานุเคราะห์ที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐาน

คำกริยานุเคราะห์ที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานทั้ง 4 เล่มนี้ ประกอบด้วย “会、要、能、可以、想、应该、得、可能、愿意” สำหรับคำกริยานุเคราะห์ที่พบมากที่สุดคือ คำว่า “会” พบมากถึง 5 ครั้ง และ “要” พบ 4 ครั้ง และ “能、可以” พบ 3 ครั้งเท่ากัน สำหรับ “可能、愿意” พบน้อยที่สุดเพียงคำละ 1 ครั้งเท่านั้น ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปคำกริยานุเคราะห์ที่พบในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานมากที่สุด

ลำดับ (มากไปน้อย)	คำกริยานุเคราะห์ที่ปรากฏในบทเรียน	รวมจำนวนครั้งที่พบ
1	会	5 ครั้ง
2	要	4 ครั้ง
3	能	3 ครั้ง
4	可以	3 ครั้ง
5	想	2 ครั้ง
6	应该	2 ครั้ง
7	得	2 ครั้ง
8	可能	1 ครั้ง
9	愿意	1 ครั้ง
รวม	9 คำ	23 คำ

2. คำอธิบายหลักการทางไวยากรณ์

ในด้านคำอธิบายหลักการทางไวยากรณ์ของคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนทั้ง 4 เล่ม พบว่าแบบเรียนทั้ง 4 เล่มมีการแทรกคำอธิบายหลักการทางไวยากรณ์ไว้ทั้งหมด แต่มีข้อสังเกตสองประการ คือ ในแบบเรียน《博雅汉语》เป็นแบบเรียนเดียวที่ไม่มีคำอธิบายรูปปฏิเสธในการใช้คำกริยานุเคราะห์ ซึ่งต่างจากแบบเรียนอื่น ๆ ที่มีการอธิบายรูปปฏิเสธพร้อมยกตัวอย่างชัดเจน อีกประการหนึ่งคือ ทุกแบบเรียนมีคำกริยานุเคราะห์ที่ปรากฏเหมือนกันทุกเล่มคือคำว่า“会、要”ซึ่งคำกริยานุเคราะห์อื่น ๆ จะมีปรากฏในบางแบบเรียนเท่านั้น ดังที่แสดงรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 คำอธิบายหลักการทางไวยากรณ์ของคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนพื้นฐานภาษาจีน

แบบเรียน	คำกริยานุเคราะห์	คำอธิบายทางไวยากรณ์
《新实用汉语课本》	会、能、 可以、应该 (บทที่ 11)	แบบเรียนหน้า 185-186 Optative verbs such as “会”，“能”，“可以” and “应该” are often placed before verbs to express ability, possibility, or willingness. Sometimes “要” can also be used as these meanings. Optative verbs such as “会”，“能” and “可以” indicate the ability to do something and can be translated into “can, be able to”. It should be noted, though, that “会” emphasizes skills acquired through learning, while “能” and “可以” express the possession of skill in general. “能” and “可以” can also be used to express permission or prohibition under specific circumstances.
《新实用汉语课本》	要、想、 愿意 (บทที่ 12)	แบบเรียนหน้า 207 Both the optative verbs “要” and “想” express subjective intention and demand. They are basically the same in meaning. Sometimes “要” emphasize the intention or demand, while “想” place more emphasis on the intention or hope. The negative form for both “想” and “要” (denoting a demand) is “不想”. “愿意” is also used to express one’s wishes. It means a willingness to do something or a hope that something will occur according to the wishes of the person denoted by the subject. The optative verb “要” is also used to express the actual need. Its negative form is “不用”.

แบบเรียน	คำกริยานุเคราะห์	คำอธิบายทางไวยากรณ์
《新实用汉语课本》	可能、会 (บทที่ 13)	แบบเรียนหน้า 228 The optative verb “可能” expresses possibility. Besides expressing ability, “会” is also used to express possibility.
《泰国人学汉语》	会、要 (บทที่ 17)	แบบเรียนหน้า 115 “会 +V” ใน意义上有两个特点：第一，V 是一种技能；第二，这种技能是通过学习得到的。 “要”的否定形式不是“不要”，是“不想” 想VS 要 “想V” 侧重表示愿望 “要V” 侧重表示意志上的要求 “想” 前边可以加“很”等副词 “要” 前边不行
《博雅汉语》	会、可 以、能、 要、得 (บทที่ 25)	แบบเรียนหน้า 165 “会” Know how to: Indicates the possession of a skill, usually learned or acquired. “可以” May: Used for (asking or giving) permission. “能” Can/Be able to: Indicated the ability to do something, or that it is possible to do something. “要” Want to: Indicates the subjective desire to do something. “得” Have to: Indicates, from an objective point of view, that one must or has to do something.
《体验汉语》	想、要 (บทที่ 11)	แบบเรียนหน้า 92 Modal verbs “想” and “要” Modal verbs are usually placed before verbs. Generally, they indicate ability, request, desire, possibility, etc.
《体验汉语》	可以、能 (บทที่ 12)	แบบเรียนหน้า 106 Modal verbs “可以” and “能” The modal verbs “可以” and “能” mean it is reasonable to do something or that circumstances permit one to do so. The negative form is “不能”
《体验汉语》	会 (บทที่ 13)	แบบเรียนหน้า 116 Modal verb “会” It indicates that someone knows the way to do something. The negative form is “不会”

แบบเรียน	คำกริยานุเคราะห์	คำอธิบายทางไวยากรณ์
《体验汉语》	得 (บทที่ 14)	แบบเรียนหน้า 126 Modal verb “得” The modal verb “得” has the meaning that you must do something and is often used in spoken language. There is no negative form for “得”.
《体验汉语》	应该 (บทที่ 18)	แบบเรียนหน้า 162 Modal verbs “应该” The modal verbs “应该” indicates obligation. It is used to show that something is the best thing to do because it is morally right. The negative form is “不应该”

3. ประเภทประโยคที่ใช้คำกริยานุเคราะห์

ด้านการวิเคราะห์ประเภทประโยคที่ใช้คำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนทั้ง 4 เล่มนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีแบ่งประเภทประโยคตามแนวคิดของ Huang Borong และ Liao Xudong (2011) จากหนังสือชุด Xiandai Hanyu 《现代汉语》上 ซึ่งเป็นทฤษฎีสำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนยุคใหม่ที่มีความสำคัญและได้รับการยอมรับจากนักวิชาการจีนและไทย จากการสังเคราะห์ประโยคภาษาจีนในแบบเรียนพบว่า มีประโยคที่ใช้คำกริยานุเคราะห์จำนวน 71 ประโยค ซึ่งเป็นประโยคที่แทรกอยู่ในบทสนทนา key sentences ตัวอย่างไวยากรณ์และแบบฝึกหัด เมื่อนำมาแยกหมวดหมู่พบว่า ประโยคบอกเล่ามีจำนวน 34 ประโยค ประโยคปฏิเสธ 17 ประโยค และประโยคคำถาม 20 ประโยค ไม่พบประโยคคำสั่งหรือข้อร้องและประโยคอุทาน มีข้อสังเกตว่าบางประโยคคือประโยคที่เปลี่ยนจากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม เปลี่ยนจากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคปฏิเสธ และเปลี่ยนจากประโยคปฏิเสธเป็นประโยคคำถาม ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ผู้แต่งแบบเรียนต้องการทบทวนคำศัพท์ประกอบกับให้ผู้เรียนเรียนรู้โครงสร้างการใช้คำกริยานุเคราะห์ในเวลาเดียวกัน ดังที่แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ประเภทประโยคที่ใช้คำกริยานุเคราะห์ที่ปรากฏในเนื้อหาของแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐาน

แบบเรียน	ประโยค	ประเภทประโยค			
		บรรยาย 陈述	คำถาม 疑问	คำสั่ง ข้อร้อง 祈使	อุทาน 感叹
		บอกเล่า 肯定	ปฏิเสธ 否定		
《新实用汉语课本》	บทที่ 11				
	1. 我会说一点儿汉语。	✓			
	2. 他为什么不能来上课?			✓	
	3. 他应该来上课。	✓			
	4. 我能不能问你一个问题?			✓	
	5. 他会不会说汉语?			✓	
	6. 他不会打球。		✓		
	7. 我会写这个汉字。	✓			

แบบเรียน	ประโยค	ประเภทประโยค				
		บรรยาย 陈述		คำถาม 疑问	คำสั่ง ขอรับรอง 祈使	อุทาน 感叹
		บอกเล่า 肯定	ปฏิเสธ 否定			
《 新 实 用 汉 语 课 本 》	บทที่ 11					
	8. 谁会游泳?			✓		
	9. 他孙女能教英语吗?			✓		
	10. 马大为今天能不能学习?			✓		
	11. 你能喝多少酒?			✓		
	12. 你可以不可以介绍一下?			✓		
	13. 我们八点能不能到那儿?			✓		
	14. 我明天不能上课。		✓			
	15. 我可以进来。	✓				
	16. 这儿不可以吃东西。		✓			
	17. 他应该来上课。	✓				
	18. 你不应该去那儿。		✓			
	บทที่ 12					
	19. 大为要睡觉。	✓				
	20. 丁力波想学习美术。	✓				
	21. 他不想去医院。		✓			
	22. 她愿意不愿意参加聚会?			✓		
	บทที่ 13					
	23. 今年八月他可能去上班。	✓				
	24. 现在八点他不可能睡觉。		✓			
	25. 明天他会不会来上课?			✓		
	26. 他得了感冒，明天不会来。	✓				
	《 泰 国 人 学 汉 语 》	บทที่ 17				
		1. 他会说英语	✓			
		2. 他会游泳吗?			✓	
		3. 我要去北海公园。	✓			
4. 我不想喝水。			✓			
5. 我很想去，可是我没时间。		✓				
6. 我要去北京，明天去。		✓				
7. 在泰国学生都要学英语。		✓				
8. 我们要不要买外国人的票?				✓		
9. 星期天，我们不用去学校。			✓			
10. 我们不用买外国人的票。		✓				
《 博 雅 汉 语 》	บทที่ 25					
	1. 我会打太极拳。	✓				
	2. 大为会说汉语。	✓				
	3. 如果不会说汉语的话，你可以说英语。		✓			
4. 做作业以后，你可以看电视。	✓					

แบบเรียน	ประโยค	ประเภทประโยค					
		บรรยาย 陈述		คำถาม 疑问	คำสั่ง ขอร้อง 祈使	อุทาน 感叹	
		บอกเล่า 肯定	ปฏิเสธ 否定				
《博雅汉语》	บทที่ 25						
	5. 玛丽能用汉语聊天。	✓					
	6. 大卫病了，不能上课。		✓				
	7. 我要去跑步，你去吗？			✓			
	8. 你要买什么？			✓			
	9. 明天早上有太极拳课，我得早一点起床。	✓					
	10. 时间太晚了，我得走了。	✓					
	《体验汉语》	บทที่ 25					
		1. 你想买什么？			✓		
		2. 我想买田字格本。	✓				
3. 我想吃苹果。		✓					
4. 我想去机场。		✓					
5. 我不想吃苹果。			✓				
6. 我不想买田字格本。			✓				
7. 我不想去机场。			✓				
8. 你要吃什么？				✓			
9. 我要买牛奶。		✓					
10. 我要去医院。		✓					
11. 我要努力学习汉字。		✓					
บทที่ 12							
12. 我可以试试吗？				✓			
13. 你能便宜一点儿吗？				✓			
บทที่ 14							
14. 你会用筷子吗？				✓			
15. 我会用筷子。		✓					
16. 你会说英语吗？				✓			
17. 我不会用筷子。			✓				
18. 我不会说英语。			✓				
19. 我得等他。		✓					
20. 你得努力练习汉字。		✓					
21. 你得去医院。		✓					
บทที่ 18							
22. 你应该多看看。	✓						
23. 我们应该努力练习汉字。	✓						
24. 我应该等他。	✓						
25. 你不应该去那儿。		✓					
รวม	71 ประโยค	34	17	20	0	0	

4. ประเภทแบบฝึกหัดที่ใช้คำกริยานุเคราะห์

ด้านแบบฝึกหัดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้คำกริยานุเคราะห์ที่มีความหลากหลายจากการสังเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น พบว่ามีประเภทแบบฝึกหัดสำหรับฝึกฝนคำกริยานุเคราะห์ดังนี้ 1) แบบฝึกแทนที่คำศัพท์ 2) แบบฝึกเติมบทสนทนา 3) แบบฝึกแต่งรูปจากประโยค 4) แบบฝึกอ่านบทสนทนา 5) แบบฝึกจับคู่สนทนา 6) แบบฝึกเติมคำในช่องว่าง 7) แบบฝึกดูรูปภาพแล้วเติมคำ เมื่อวิเคราะห์ย่อยรายด้าน พบว่า แบบฝึกประเภทแต่งประโยคจากรูปภาพพบมากถึง 6 บทเรียน จาก 2 แบบเรียน รองลงมาคือ แบบฝึกการเติมบทสนทนาพบ 5 บทเรียน จาก 3 แบบเรียน แบบฝึกการแทนที่คำศัพท์ 5 บทเรียน จาก 2 แบบเรียน แบบฝึกการจับคู่สนทนาพบ 4 บทเรียน จาก 1 แบบเรียน แบบฝึกการเติมคำในช่องว่างพบ 3 บทเรียน จาก 1 แบบเรียน แบบฝึกการอ่านบทสนทนาและแบบฝึกดูรูปและตอบคำถาม พบอย่างละ 1 บทเรียน

จากตารางที่ 5 มีข้อสังเกตคือ 1) แบบฝึกการเติมบทสนทนาได้รับความนิยมมากที่สุด เนื่องจากมีแบบเรียนที่ใช้แบบฝึกประเภทนี้ 3 แบบเรียน คือ 《新实用汉语课本》、《博雅汉语》 และ 《体验汉语》 2) ในแบบเรียน 《新实用汉语课本》 บทที่ 13 มีแบบฝึกหัดรวมจำนวนข้อมากที่สุด คือ 10 ข้อย่อย 3) ในแบบเรียน 《体验汉语》 บทที่ 13 มีประเภทแบบฝึกหัดมากที่สุด คือ 5 ประเภท 4) แบบเรียน 《泰国人学汉语》 เป็นแบบเรียนที่ไม่มีแบบฝึกหัดการแทนที่คำศัพท์ ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ประเภทแบบฝึกหัดสำหรับฝึกฝนการใช้คำกริยานุเคราะห์

แบบเรียน	บทเรียน	ประเภทแบบฝึกหัด	จำนวนข้อ	รวมจำนวน
《新实用汉语课本》	11	1. แทนที่คำศัพท์	3	9
		2. เติมบทสนทนา	6	
	12	1. แทนที่คำศัพท์	4	5
	2. แต่งประโยคจากรูป	1		
	13	1. แทนที่คำศัพท์	2	10
		2. แต่งประโยคจากรูป	4	
		3. เติมบทสนทนา	4	
《泰国人学汉语》	17	1. อ่านบทสนทนา	4	5
		2. จับคู่สนทนา	1	
《博雅汉语》	25	1. เติมคำในช่องว่าง	5	6
		2. เติมบทสนทนา	1	
《体验汉语》	11	1. แทนที่คำศัพท์	1	4
		2. แต่งประโยคจากรูป	3	
	12	1. แต่งประโยคจากรูป	1	2
		2. เติมคำในช่องว่าง	1	

แบบเรียน	บทเรียน	ประเภทแบบฝึกหัด	จำนวนข้อ	รวมจำนวน
《体验汉语》	13	1. แทนที่คำศัพท์	2	7
		2. ดูรูปและตอบคำถาม	1	
		3. จับคู่สนทนา	2	
		4. เติมคำในช่องว่าง	1	
		5. เติมบทสนทนา	1	
	14	1. แต่งประโยคจากรูป	1	3
		2. จับคู่สนทนา	2	
	18	1. แต่งประโยคจากรูป	1	4
		2. จับคู่สนทนา	2	
		3. เติมบทสนทนา	1	
รวมแบบฝึกหัด			55 ข้อ	

5. เปรียบเทียบคำศัพท์ในแบบเรียนทั้ง 4 เล่มกับเกณฑ์มาตรฐานแบ่งระดับ GF0025-2021

สำหรับเกณฑ์มาตรฐานแบ่งระดับระบบใหม่นี้ กำหนดระดับภาษาจีนไว้ 9 ระดับ แบ่งเป็นระดับพื้นฐาน แบ่งเป็น 3 ระดับย่อย ระดับกลางแบ่งเป็น 3 ระดับย่อย และระดับสูง แบ่งเป็น 2 ระดับย่อย ทั้งนี้ในแต่ละระดับย่อยมีการกำหนดให้ผู้เรียนต้องเรียนรู้องค์ประกอบทางภาษาจีน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านระบบเสียง ด้านอักษรจีน ด้านคำศัพท์และด้านไวยากรณ์ ซึ่งแต่ละด้านมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ในปริมาณที่กำหนดไว้ในระดับภาษาจีนพื้นฐาน ระดับที่ 1 กำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ระบบเสียงในภาษาจีน 269 พยางค์ อักษรจีน 300 ตัวอักษร คำศัพท์ 500 คำ และ ไวยากรณ์ 48 โครงสร้าง (Center for Language Education and Cooperation, 2021) ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับแบบเรียนในงานวิจัยนี้แล้ว พบว่า แบบเรียนแต่ละเล่มมีปริมาณคำศัพท์ใกล้เคียงกัน ซึ่งสามารถประเมินได้ดังตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาจีนในแบบเรียนกับเกณฑ์มาตรฐานแบ่งระดับ GF0025-2021

ลำดับ	แบบเรียน	ปริมาณคำศัพท์ในแบบเรียน	ประเมิน (เกณฑ์ 500 คำ)
1	《新实用汉语课本》	510	ใกล้เคียงมาตรฐาน
2	《泰国人学汉语》	495	ต่ำกว่ามาตรฐาน
3	《博雅汉语》	700	สูงกว่ามาตรฐาน
4	《体验汉语》	505	ใกล้เคียงมาตรฐาน

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า แบบเรียน《博雅汉语》มีคลังคำศัพท์มากถึง 700 คำ สอดคล้องกับจำนวนบทเรียนในแบบเรียนดังกล่าวที่มีมากถึง 30 บทเรียน จึงเป็นเหตุให้มีคำศัพท์รวมมากที่สุดด้วย อนึ่ง แบบเรียน《新实用汉语课本》มี 14 บทเรียน《泰国人学汉语》มี 20 บทเรียน และ《体验汉语》24 บทเรียน มีข้อสังเกตจากคลังคำศัพท์ข้างต้นคือ แบบเรียน《新实用汉语课本》มีจำนวนบทเรียนน้อยที่สุด แต่มีจำนวนคำศัพท์ใกล้เคียงเกณฑ์มาตรฐานแบ่งระดับ GF0025-2021 และมีปริมาณคำศัพท์ใกล้เคียงกับแบบเรียนเล่มอื่นด้วย

6. เปรียบเทียบระดับทางไวยากรณ์ของคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนกับหนังสือชุด 《国际中文教育中文水平等级标准》（国际标准·应用解读本）

เกณฑ์มาตรฐานแบ่งระดับทางภาษาจีนใหม่ 9 ระดับนี้ นอกจากจะระบุปริมาณคำศัพท์ ปริมาณตัวอักษรจีน ปริมาณระบบเสียงภาษาจีนและปริมาณไวยากรณ์จีนที่ควรรู้แล้ว ในรายละเอียดการแบ่งระดับย่อยนั้น ได้มีการระบุปริมาณโครงสร้างไวยากรณ์ที่ผู้เรียนควรรู้ไว้อย่างละเอียดด้วย สำหรับภาษาจีนพื้นฐานระดับที่ 1 มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่ควรรู้ 48 โครงสร้าง ภาษาจีนพื้นฐานระดับที่ 2 81 โครงสร้าง ภาษาจีนพื้นฐานระดับที่ 3 81 โครงสร้าง สำหรับการเปรียบเทียบระดับทางไวยากรณ์ของคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนกับหนังสือชุด 《国际中文教育中文水平等级标准》（国际标准·应用解读本）(Center for Language Education and Cooperation, 2021) มุ่งเน้นเปรียบเทียบเฉพาะคำกริยานุเคราะห์ในเกณฑ์ภาษาจีนระดับพื้นฐาน 1 และในแบบเรียนทั้ง 4 เล่ม รายละเอียดดังที่แสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาจีนในแบบเรียนกับเกณฑ์ระดับไวยากรณ์
《国际中文教育中文水平等级标准》（国际标准·应用解读本）

ลำดับ	ระดับ	คำกริยานุเคราะห์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน	แบบเรียนที่ปรากฏ คำกริยานุเคราะห์
1	一级语法点	会	《新实用汉语课本》 《泰国人学汉语》 《博雅汉语》 《体验汉语》
2		能	《新实用汉语课本》 《博雅汉语》 《体验汉语》
3		想	《新实用汉语课本》 《体验汉语》
4		要	《新实用汉语课本》 《泰国人学汉语》 《博雅汉语》 《体验汉语》
5	二级语法点	该	-
6		应该	《新实用汉语课本》 《体验汉语》
7		愿意	《新实用汉语课本》
8		可能	《新实用汉语课本》
9		可以	《新实用汉语课本》 《博雅汉语》 《体验汉语》

ลำดับ	ระดับ	คำกริยานุเคราะห์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน	แบบเรียนที่ปรากฏ คำกริยานุเคราะห์
10	三级语法点	敢	-
11	四级语法点	需要	-
12		得	《体验汉语》

จากตารางที่ 7 พบว่า คำกริยานุเคราะห์ในระดับเกณฑ์พื้นฐานภาษาจีนระดับพื้นฐาน 1 ประกอบด้วย “会、能、想、要” จากข้อมูลในตารางจะเห็นได้ว่า มีคำกริยานุเคราะห์แค่ 2 คำ ได้แก่ “会、要” ที่ปรากฏในทุกแบบเรียน ส่วน “能” ปรากฏใน 3 แบบเรียนคือ 《新实用汉语课本》、《博雅汉语》、《体验汉语》 และ “想” มีปรากฏใน 2 แบบเรียนคือ 《新实用汉语课本》 และ 《体验汉语》

นอกจากนี้ พบว่า แบบเรียนทั้ง 4 เล่ม ปรากฏคำกริยานุเคราะห์เกินกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แบ่งระดับ GF0025-2021 ระดับพื้นฐาน 1 ได้แก่ ระดับพื้นฐาน 2 จำนวน 5 คำ ระดับพื้นฐาน 3 ไม่มี และระดับพื้นฐาน 4 จำนวน 1 คำ จากข้อมูลดังกล่าว มีข้อสังเกต 2 ประการคือ 1) แบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานเลือกใช้คำกริยานุเคราะห์จำนวนมากกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ต้องยึดจากปริมาณคำศัพท์ที่ควรรู้ 2) แบบเรียนทั้ง 4 เล่ม ไม่ปรากฏคำกริยานุเคราะห์ในระดับพื้นฐาน 3 ซึ่งผู้วิจัยคิดเห็นว่า อาจเป็นเพราะผู้ออกแบบแบบเรียนต้องการให้เนื้อหาในแบบเรียนมีความหลากหลาย หากเลือกใช้คำกริยานุเคราะห์เพียง 4 คำ จะไม่สามารถออกแบบเนื้อหาให้ครอบคลุมองค์ความรู้ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ ปริมาณคำกริยานุเคราะห์ในเกณฑ์ระดับพื้นฐาน 1 – 4 เมื่อเทียบกับจำนวนคำศัพท์ทั้งสิ้นระดับนั้นว่ายังมีอัตราส่วนคำกริยานุเคราะห์ในปริมาณที่น้อยมาก

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. ในด้านปริมาณ คำกริยานุเคราะห์ที่พบมากที่สุด คือ “会” จำนวน 5 ครั้ง รองลงมาคือ “要” จำนวน 4 ครั้ง “能、可以” จำนวน 3 ครั้ง เท่ากันตามลำดับ
2. ในด้านคำอธิบาย คำกริยานุเคราะห์ “会、要” มีปรากฏคำอธิบายในทุกแบบเรียน และทุกแบบเรียนยกเว้น 《博雅汉语》 มีคำอธิบายที่เป็นโครงสร้างเชิงปฏิเสธโดยใช้คำว่า “不”
3. ในด้านประเภทประโยค พบว่า มีประโยคที่ปรากฏคำกริยานุเคราะห์จำนวน 71 ประโยค ประโยคบอกเล่ามีจำนวนมากที่สุดคือ 34 ประโยค ประโยคปฏิเสธ 17 ประโยค และประโยคคำถาม 20 ประโยค ไม่พบประโยคคำสั่งหรือข้อร้องและประโยคอุทาน
4. ในด้านแบบฝึกหัด พบว่า มีคำกริยานุเคราะห์ที่ใช้ในรูปแบบของแบบฝึกหัดในบทเรียนต่าง ๆ เมื่อเรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ แบบฝึกประเภทแต่งประโยคจากรูปภาพจำนวน 6 บทเรียน แบบฝึกการเติมบทสนทนาและแบบฝึกหัดการแทนที่คำศัพท์พบจำนวนเท่ากัน 5 บทเรียน แบบฝึกการจับคู่สนทนาพบ 4 บทเรียน แบบฝึกการเติมคำในช่องว่างพบ 3 บทเรียน และแบบฝึกการอ่านบทสนทนาและแบบฝึกดูรูปและตอบคำถามพบเท่ากัน 1 บทเรียน
5. ในด้านปริมาณคำศัพท์ เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานแบ่งระดับ GF0025-2021 พบว่า แบบเรียน 《新实用汉语课本》 และ 《体验汉语》 มีปริมาณคำศัพท์ใกล้เคียงกับ

เกณฑ์มาตรฐาน สำหรับแบบเรียน 《泰国人学汉语》 มีปริมาณคำศัพท์ต่ำกว่ามาตรฐานเพียง 5 คำ และ 《博雅汉语》 มีปริมาณคำศัพท์สูงกว่ามาตรฐาน 200 คำ ทั้งนี้ แบบเรียน 《新实用汉语课本》 มีจำนวนบทเรียนน้อยที่สุด คือ 14 บทเรียน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนคำศัพท์ต่อบทเรียน นับได้ว่าเป็นแบบเรียนมีมาตรฐานใกล้เคียงกับเกณฑ์มาตรฐานที่สุด

6. ในด้านระดับทางไวยากรณ์ของคำกริยาคุณศัพท์ในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐาน เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ในหนังสือชุด 《国际中文教育中文水平等级标准》 (国际标准·应用解读本) พบว่า มีคำกริยาคุณศัพท์เพียงสองคำที่ปรากฏในทุกแบบเรียนคือ “会、要” และคำกริยาคุณศัพท์ “得” มีปรากฏในแบบเรียนเดียวเท่านั้น

จากผลการสรุปการศึกษาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยพบว่า แม้แบบเรียนจะมีเอกลักษณ์เฉพาะหรือมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ต้องมีมาตรฐานกำกับการออกแบบและกำหนดทิศทางของแบบเรียนให้เหมาะสม โดยเฉพาะแบบเรียนภาษาสำหรับชาวต่างชาติ หากจัดระบบในแบบเรียนไม่มีคุณภาพ ไม่ตอบวัตถุประสงค์การเรียนรู้ อาจเป็นผลเสียต่อผู้เรียนได้ ทั้งนี้ การศึกษาคำกริยาคุณศัพท์ในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานที่ใช้ในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอข้อเท็จจริงที่ปรากฏในแบบเรียน หากแต่ข้อเท็จจริงนี้เป็นสิ่งสำคัญและอาจมีผลต่อการนำไปต่อยอดก่อบงคความรู้ที่มากและสูงขึ้นของผู้เรียนได้ คำกริยาคุณศัพท์ที่พบในแบบเรียนทั้ง 4 เล่มนี้ ส่วนใหญ่เป็นคำกริยาคุณศัพท์ที่ผู้เรียนภาษาจีนอาจมองข้ามความสำคัญ ผู้เรียนอาจคิดเห็นว่าความหมายของคำกริยาคุณศัพท์ไม่ซับซ้อน สามารถหาคำศัพท์ภาษาไทยแปลเทียบเคียงได้โดยตรง อีกทั้ง หน้าที่ทางไวยากรณ์และการนำไปใช้จริงมีลักษณะส่วนใหญ่เหมือนกับภาษาไทย คือ ประธาน + คำกริยาคุณศัพท์ + คำกริยา + กรรม แต่แท้จริงแล้ว คำกริยาคุณศัพท์บางคำมีความหมายแยกย่อยไปจากหน้าที่เพื่อใช้แสดงความปรารถนาในประโยคนั้น ๆ ด้วย เช่น คำว่า “会” ใช้สื่อความหมายแสดงถึงความสามารถที่ผ่านการฝึกฝน การเรียนรู้ แต่ในบริบทอื่น ๆ “会” อาจจะใช้ในประโยคแสดงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เหตุการณ์ในอนาคตที่กำลังจะมาถึง เป็นต้น ดังนั้น การเรียนรู้คำกริยาคุณศัพท์ผ่านแบบเรียน ควรคัดเลือกแบบเรียนที่เหมาะสม มีระดับภาษาที่ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ในหลักสูตร นอกจากนี้ การอาศัยคำอธิบายจากผู้สอนยังคงเป็นสิ่งจำเป็น ผู้สอนควรมีวิธีหรือช่องทางเสริมการอธิบายที่มากกว่าในแบบเรียน เพื่อช่วยสร้างสภาพแวดล้อมหรือความคุ้นชินให้กับผู้เรียนมากขึ้น

สำหรับงานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำกริยาคุณศัพท์ภาษาจีนในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐาน เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาและวงวิชาการภาษาจีนในประเทศไทย ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วว่า แบบเรียนที่ดีควรจัดระบบการออกแบบให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน แต่สิ่งสำคัญมากกว่าคือวิธีการประเมินและเลือกใช้แบบเรียนของผู้สอน ดังนั้น งานวิจัยนี้ได้สะท้อนสิ่งที่พบจากแบบเรียนผ่านการสังเคราะห์และวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ประกอบด้วย ด้านปริมาณคำกริยาคุณศัพท์ จากผลการศึกษาพบว่า “会” เป็นคำกริยาคุณศัพท์ที่พบมากที่สุด สันนิษฐานได้ว่า ไวยากรณ์ “会” มีความสำคัญเป็นอย่างมาก แบบเรียนจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจและฝึกฝนการใช้ “会” ให้บ่อยครั้งมากที่สุด ทั้งนี้ ผู้เรียนภาษาจีนมักจะได้เรียนรู้คำกริยาคุณศัพท์แสดงความสามารถพร้อมกัน 3 คำ ได้แก่ “会、能、可以” สอดคล้องกับการศึกษาของ Thawongklang (2015, pp. 101-152) ที่ได้เปรียบเทียบคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ของคำกริยาแสดงทัศนภาวะ พบว่า “会、能、可以” มีความหมายตรงกับภาษาไทย คำว่า “ได้” และมีลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์หลักที่เหมือนกันคือ “ประธาน-กริยา-กรรม” แต่มีลักษณะโครงสร้างของคำขยายที่ต่างกัน สะท้อนให้เห็นว่า ในแบบเรียนภาษาจีนควรมีการออกแบบคำประเภทที่ใกล้เคียงกัน ให้มีปริมาณคำศัพท์และตัวอย่างประโยคสอดคล้องกันด้วย

แบบเรียนทั้ง 4 เล่มมีคำอธิบายวิธีการใช้คำกริยานุเคราะห์ชัดเจน เข้าใจง่าย แม้แบบเรียนจะเป็นภาษาจีนและคำแปลภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเพียงแบบเรียน 《泰国人学汉语》ที่เป็นภาษาจีนและคำแปลภาษาไทย ผู้วิจัยคิดเห็นว่าไม่ใช่นออุปสรรคต่อการทำความเข้าใจ อีกทั้ง หลักการและคำอธิบายทางไวยากรณ์ของแบบเรียนทั้ง 4 เล่มใกล้เคียงกับทฤษฎีการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ นอกจากนี้จุดเด่นของแบบเรียนทั้ง 4 คือ มีการแทรกอุปสรรคโยคปฏิเสธในโครงสร้างไวยากรณ์ด้วย ซึ่งส่วนนี้จะส่งผลให้ผู้เข้าใจและนำไปใช้ได้จริง ในด้านแบบฝึกหัดที่พบการใช้คำกริยานุเคราะห์ที่มีความหลากหลาย ค่อนข้างเป็นระบบ เนื่องจากเป็นแบบเรียนสำหรับชาวต่างชาติ อีกทั้ง กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ที่ไม่มีพื้นฐานทางภาษาจีน การออกแบบแบบฝึกหัดจึงเป็นเรื่องสำคัญที่คณะผู้จัดทำแบบเรียนต้องให้ความระมัดระวังมากขึ้นด้วย

ผลสรุปการศึกษาพบว่า แบบเรียนทั้ง 4 เล่มปรากฏประโยคที่ใช้คำกริยานุเคราะห์จำนวนทั้งสิ้น 71 ประโยค เรียงลำดับจากมากไปน้อยคือ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ ผลการศึกษาส่วนนี้สอดคล้องกับ Prapakom (2022, pp.235-251) ที่ได้สังเคราะห์ประโยค “把” จากแบบเรียนภาษาจีน 2 เล่ม พบว่า ประโยคประเภทบอกเล่า มีจำนวนมากที่สุด

สำหรับการเปรียบเทียบปริมาณคำศัพท์และเปรียบเทียบระดับทางไวยากรณ์ของคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐาน 4 เล่มนี้ ชี้ให้เห็นว่า ปริมาณคำศัพท์อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน บางเล่มอาจเกินหรือขาดไปบ้างเล็กน้อย ทั้งนี้ ผู้วิจัยคิดเห็นว่า ปริมาณคลังคำศัพท์ที่ผู้เรียนจะได้เรียนในแบบเรียนเมื่อเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานอาจมีความแตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งแบบเรียนทั้ง 4 เล่มนี้อยู่ในเกณฑ์ระดับภาษาจีนพื้นฐาน 1 คือมีคำศัพท์ 500 คำ และเมื่อเปรียบเทียบกับระดับทางไวยากรณ์กับระดับภาษาจีนพื้นฐาน 1 พบว่า คำกริยานุเคราะห์ที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้มีเพียง 4 คำ ได้แก่ “会、能、想、要” เท่านั้น หากแต่งงานวิจัยนี้พบว่า แบบเรียนอยู่ในระดับภาษาจีนพื้นฐาน 1 แต่ระดับไวยากรณ์คำกริยานุเคราะห์อยู่ในระดับ 1-4 ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ประเด็นนี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้แบบเรียนแต่ละเล่มมีคุณภาพ ลักษณะเฉพาะและจุดมุ่งหมายในการนำไปใช้แตกต่างกัน

ภาพรวมของการศึกษาคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานสำหรับผู้เรียนชาวไทย สะท้อนให้เห็นว่า แบบเรียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนการสอน การคัดเลือกแบบเรียนต้องพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของการนำไปใช้ สำหรับผู้เรียนชาวไทย การเรียนการสอนภาษาจีนยังคงคุ้นชินกับการมีแบบเรียนประกอบ แม้คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนในแบบเรียนอาจจะไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดของการเรียนภาษาจีน แต่การเข้าใจที่มาและความหมายดั้งเดิมของคำกริยานุเคราะห์เหล่านี้ย่อมส่งผลต่อระบบการเรียนภาษาจีนในมิติที่หลากหลาย รวมทั้งสามารถนำไปต่อยอด พัฒนาและยกระดับความสามารถด้านภาษาจีนในอนาคตได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. งานวิจัยนำเสนอคำกริยานุเคราะห์ในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐานสำหรับผู้เรียนชาวไทย จึงหวังเป็นอย่างยิ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากปัจจุบันยังมีหลายสถาบันที่เลือกใช้แบบเรียนสำเร็จรูป ดังนั้น ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ให้ท่านตัดสินใจเลือกใช้แบบเรียนที่หลากหลายมากขึ้น จากผลการวิจัยพบว่าแบบเรียนมีลักษณะเฉพาะ

มีเป้าหมายในการเรียนการสอนและวิธีการออกแบบแบบเรียนที่แตกต่างกัน แม้การศึกษาครั้งนี้จะเลือกศึกษาแบบเรียนเพียง 4 เล่ม ซึ่งเป็นแบบเรียนที่ปรากฏในข้อมูลจากรายงานการวิจัยการจัดการเรียนสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษา แต่แท้จริงแล้ว ปัจจุบันผู้เชี่ยวชาญในประเทศจีนมีการศึกษาและผลิตแบบเรียนที่มีคุณภาพสำหรับชาวต่างชาติมากขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้สอนควรพิจารณาโครงสร้างของแบบเรียนให้ละเอียด ทั้งด้านปริมาณ ด้านเกณฑ์มาตรฐานและด้านการนำไปใช้ เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนมากที่สุด

2. งานวิจัยมุ่งศึกษาเพียงส่วนเดียวของไวยากรณ์ภาษาจีน อีกทั้ง เป็นไวยากรณ์พื้นฐาน หากผู้สนใจการศึกษาลักษณะเดียวกัน ผู้วิจัยเสนอแนะให้ผู้วิจัยคนต่อไปพิจารณาศึกษาในประเด็นต่าง ๆ เพิ่มเติม เช่น การเปรียบเทียบโครงสร้างไวยากรณ์ในแบบเรียนภาษาจีนพื้นฐาน การเปรียบเทียบไวยากรณ์ภาษาจีนในแบบเรียนภาษาจีนที่ออกแบบเองระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา เป็นต้น ผู้วิจัยคิดเห็นว่า การศึกษาด้านแบบเรียนภาษาจีนในประเทศไทยยังมีพื้นที่ว่างทางการศึกษาอีกมาก อีกทั้ง แบบเรียนเป็นสิ่งที่ผู้สอนใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนการสอน ดังนั้นการศึกษาปัญหาของแบบเรียนในมิติต่าง ๆ จะช่วยพัฒนากระบวนการสอนภาษาจีนให้มีความเป็นระบบมากยิ่งขึ้น

References

- Center for Language Education and Cooperation. (2021). **Chinese Proficiency Grading Standards for International Chinese Language Education**. Beijing Language and Culture University Press.
- Han, J. (2021). Analysis of Thai Students Acquisition of Chinese Modals Verbs “想”, “要”. *Sinagram Culture*, (15), 94-96. (In Chinese)
- Huang, B. & Liao, X. (2011). *Xiandai Hanyu* (5th ed). Higher Education Press.
- Jia, X. (2017). Analysis on Foreign Students' Acquisition of Chinese Modals Verbs. *Modern Vocational Education*. (30), 74-75. (In Chinese)
- Lin, C. & Wangtakwadeen, N. (2015). The Analysis and Assessment of Thai Writers' Chinese Lesson at Elementary Schools of the upper north. *Chinese Studies Journal*, 8 (2), 172-213. (In Chinese)
- Ma, L. (2014). Analysis of the Chinese textbooks on the acquisition of Modals Verbs “能”, “会”. *Literature Education*, (11), 128-129. (In Chinese)

- Prapakorn, P. (2022). A Development of Knowledge and Understanding on Auxiliary Verb of Mandarin Chinese by Collaborative Learning Model. **Silpakorn Educational Research Journal**, 14 (1), 235-251. (In Thai)
- Qiu, C. (2017). Teaching Semantics of Willing Verbs. **Sinogram Culture**, (22), 11-12. (In Chinese)
- Rattanachaipaisankul, C. (2021). The Comparison of Elementary Chinese Textbooks Used in Universityties in Thailand. **Chinese Language and Culture Journal**, 8 (2), 169-194. (In Thai)
- Thaveewatanaseth, N. (2020). The Study of Chinese Language Textbooks at the Senior High School in Terms of Consistency and Continuity with the Chinese Language Textbooks for General Education at the Higher Education of Kasetsart University's Students to be Ready for the Language Skills of the 21st Century. **Chinese Studies Journal**, 13 (2), 487-508. (In Thai)
- Thawongklang, S. (2015). A Comparative Analysis on the Grammatical of Modals "Neng, Hui, Keyi" in Mandarin and "Dai" in Thai. **Chinese Studies Journal**, 8 (1), 101-152. (In Thai)
- Wang, M. (2016). Analysis of Errors in Foreign Students' Acquisition of Willing Verbs. **Modern Communication**, (11), 201-202. (In Chinese)
- Zhang, Z. (2007). Error analysis and countermeasures of willing verbs. **Journal of Liaoning Educational Administration Institute**, 24 (5), 94-95. (In Chinese)